

L'agonia mediàtica del valencià

Resulta entenedor veure membres del Botànic demanar reciprocitat i ajudes als mitjans de comunicació en valencià com si ells no governaren.

L'expressió “Contra Franco vivíem millor” s'ha convertit en una de les frases més citades de Vázquez Montalbán; en realitat, però, és el títol d'un article de l'escriptor català que, com acostuma a passar, resulta més recordat que no pas el contingut real de l'escrit. Tot fent un paral·lelisme amb la situació valenciana, hom podria tenir avui la temptació de dir que contra el PP vivíem millor, en aquell regim de corrupció i grans esdeveniments ruïnosos, on totes les desgràcies nostrades eren culpa de la dreta i la seua majoria absoluta aclaparadora i angoixant.

El pare fundador del règim popular, el trànsfuga Eduardo Zaplana, va tallar de soca-rel les ajudes als mitjans de comunicació en valencià l'any 1996, és a dir, només en arribar al poder. Zaplana, monolingüe i hispanocèntric com tants altres, ensumava el perill dels mitjans de comunicació que no podia controlar, així com li molestava la llengua pròpia dels valencians, i barrar les ajudes mediàtiques al valencià resolvia ambdós problemes.

El dofí traïdor, Francisco Camps, va ofegar ACPV amb multes i sancions fins a forçar el tancament del repetidor que permetia veure TV3 al País Valencià; en paral·lel, el repartiment a discreció de les noves llicències de TDT desplaçaren el panorama mediàtic valencià cap a la dreta i el castellanitzaren que riu-te'n tu, de la Nova Planta. Camps, ofegat per tres vestits a mida que esdevingueren una mortalla política, va donar pas a Alberto Fabra, un home gris i sense cap mena d'interès, executor de l'última urpada del PP moribund: el tancament de Canal 9.

Vist i no vist, vint anys de la dreta van laminar gran part del sistema mediàtic valencià —i, sobretot, en valencià— abans que no arribés el Botànic. La gran esperança blanca, com qui diu.

Hom cauria en el paral·lelisme simplista adés esmentat si s'entonés allò de

ANTONI RUBIO

@antonirubio

“Contra el PP vivíem millor”. No. Res no pot ser pitjor en democràcia que aquelles dues dècades de podridura i estupidesa col·lectiva. Però, a nivell mediàtic i des d'un punt de vista catalanoparlant, el resultat del Botànic és amplament decebedor i molt perillós. Les promeses buides, la miopia política i la tebiesa de la coalició PSPV-Compromís-Unides Podem no només no han endreçat el panorama mediàtic valencià, sinó que l'han enfangat encara més.

La política desastrosa de subvencions als mitjans en valencià ha donat com a resultat un sistema mediàtic propi més afeblit i un autèntic desgavell lingüístic. Alguns exemples evidents són el tancament de *La Veu*; la mort per inanició de projectes bàsics com el diari *Jornada*; l'asfíxia de publicacions històriques com *El Temps* o *Saó*, o la ignorància sistemàtica del 90% dels petits mitjans. També, és clar, el balafament de diners públics en reserves índies residuals que alguns grans mitjans desenvolupen en català a contracor o en traduccions automàtiques, tan indignants com ridícules i de-

lirants, on sembla que fer informació en valencià és passar un traductor deficient a l'edició digital en castellà sense ni tan sols molestar-se a revisar les barbaritats.

Pel que fa a la reciprocitat d'À Punt, IB3 i TV3, bones paraules i prou. Resulta entenedor veure dirigents de Compromís o Podem demanar que els canals en català estiguen a l'abast en tot el domini lingüístic com si ells no formaren part del Botànic. Com si no hi pogueren fer res. Com si encara bastiren la dissidència que resistia l'allau dretana del PP. A veure si serà que alguns sí vivien millor “contra el PP” que amb el cul falcat a la poltrona...

Els problemes judicials del director general de Política Lingüística, Rubén Trezano, i de Francesc Puig, conseller delegat de Comunicació dels Ports SA i germà de Ximo Puig, per les ajudes al valencià han estat el colp de gràcia. A l'aridisa habitual dels tribunals espanyols contra tot allò que supose promoure el català —plurilingüisme, immersió, subvencions...—, s'ajunta la celeritat amb què el Botànic i, en concret, la Conselleria d'Educació han renunciat a seguir donant suport als mitjans en valencià.

El Botànic, com tants altres governs “progressistes”, no té cap problema —i fa molt bé!— a buscar dreceres, subterfugis i solucions de tota mena per tirar endavant molts altres temes qüestionats pels tribunals amb olor a naftalina i jous i fletxes ràncies. Ara bé, en matèria de llengua, millor parar-ho tot, no fos cas que... I, mentrestant, els anys passen de pressa, els mitjans en valencià viuen una lenta agonia i la nostra llengua perd espai, influència i parlants en viu i en directe.

Arribarà el dia que hom no entonarà una sentència tan simplista i falsa com “Contra el PP vivíem millor”, però sí que amollarà a la cara roja d'uns quants una pregunta justa i necessària: “I tu, què nassos vas fer mentre estaves al poder?”

Escriptor